

Kelâm

— ferda'ca · 12 Ağustos 2014

Okunurdu
yorgunluk çizgileri ellerimden
Belli bir yerim yoktu ama
dünya benimdi o sebepten...

Kırılsa da topuklarım
vazgeçmedim
kaya ile bütünleşmekten...

Ne rüzgarlara dayandım
dönüşü olmayan yolları yürüdüm.
Ağlayanları gördüm
terk edenleri...

Aşk acısı çekenleri
Üstü açık kalmış sevdaların
üşüdüğünü.
Gündüz gözüyle cazibeli
harabe evlerin
gece ürperten seslerini...

Yürüdüm sonuna kadar...
Dünya ellerin
ben yerin dibinde de olsam.
Hafif bir esintiyle öpüştüğünde
ölümden daha soğuktu yaşam...

Ferda Özsoy